

Ki a szolgálta?

Lekció: Ézs 50,4-11/Textus: Jn 13,1-2

2019. április 28.

Különös dolog Húsvét után visszalépni a Húsvét előtti időre ezzel a bibliai szakasszal. Jézus utolsó estéjén, a páska-ünnep éjszakáján vagyunk. Ennek a visszalépésnek az oka az, hogy januártól János evangéliumát vesszük vasárnapról vasárnapra, és most érkezünk el ehhez a fejezethez. De talán nem véletlen az, hogy éppen ezt az Igét kaptuk mára Istentől. Hiszen érzékeljük annak a valóságát, a missziói hírekben és a saját személyes létünkben egyaránt, hogy bár Húsvét után élünk, mégis a Húsvét előtti erők markánsan jelen vannak a világunkban.

János evangéliumában a 12. fejezettel véget ér Jézus nyilvános szolgálata. Az eddigi rész arról szólt, hogy Jézus jeleket, csodákat tesz, és mindenkinek felkínálja a hitet. A 13. fejezet első versétől viszont már a tanítványi körben találjuk Jézust, (köztük az áruló Júdással), és a következő fejezetekben elhangzó tanítások mind ehhez a tanítványi körben eltöltött utolsó éjszakához kapcsolódnak. A prólóban azt olvastuk, hogy Ő az élet, a világosság, aki eljött ebbe a világba. A saját világába jött, de a világ nem fogadta be, hanem elutasította őt. Ez az elutasítás, a saját világából való kivettetés, vagyis a legnagyobb sötétség bontakozik ki majd a következő órákban. Jézus tudja ezt. *„Egyesek azonban befogadták őt”* - olvassuk a prólóban, és itt Jézus már csak ezeket az egyeseket nevezi az övéinek. Azokat, akik hittek benne, és ezáltal abban, aki elküldte őt. Róluk mondja, *hogy „szerette őket a világban, szerette őket mindvégig.”* Mindvégig: azaz időben eddig a legvégső pontig - és mindvégig: azaz a kereszthalálig, önmaga odaáldozásáig.

Ennek alapján ma Jézus szeretetét szeretném felmutatni, ezt a mindhalálig tartó szeretetet, kérve a Szentlelket, hogy árássa ki ezt a szívünkbe, és formáljon bennünket, mint az Ő népet.

Az lesz a kérdés előttünk, mit mond el a lábmosás története arról, ahogyan Jézus szereti az övéit, és mit jelent ez az övéi életére nézve? Három pontban szeretném ezt követni:

1. A lábmosás, mint annak a szimbóluma, ahogyan Jézus mindvégig szereti az övéit.
2. A lábmosás, mint annak a szimbóluma, hogy ebből a szeretetből fakadóan Jézus megtisztít.
3. A lábmosás, mint az átrendezett emberi kapcsolatok modellje.

1. A lábmosás, mint a szeretet szimbóluma

Az utolsó vacsorán vagyunk együtt. Vacsora közben egy ponton Jézus felkel. Szeretném, ha magatok elé képzelnétek ezt a történetet, belétek vésődne Jézus mozdulata: a tanítványok az oldalukon fekszenek az asztal körül, Jézus felkel, leveszi a felső ruháját, kendőt köt maga elé, és körbe menve elkezd mosni a tanítványok lábát. Nyilván érzékeljük, hogy a lábmosás mennyire megalázó, szolgálai cselekedet. De mivel a mi világunkban senki nem gyakorolja már ezt ilyen módon, ezért nehéz megragadnunk azt a mély döbbenetet, amit ott és akkor azok a tanítványok érezhettek, akiknek a világában a szolgák általi lábmosás mindennapos gyakorlat volt.

Próbáljuk másképp megragadni: a lábmosás olyan cselekedet, amelyet bármelyik tanítvány szívesen megtett volna Jézussal., mert Jézust szerették, tisztelték, a lehető legnagyobbnak,

Messiásnak tartották. Olyannak, akinek a lábát megmosni, még ha ez egyébként szolgál, megalázó feladat is, mégis megtiszteltetés. Gondolj arra, hogy valakinek mondjuk a táskahordozója lenné! Ki az, akinek szívesen vinnéd a táskáját, öröme lelnéd ebben? Valaki, aki nagyon fontos neked, nagyon felnézel rá, pl. hatalmas tekintély a szakterületeden, és azt mondod: nem nagyon vonzó dolog valaki után vinni a táskáját, de ha egy napig vele lehetnék ilyen szoros közösségben, szívesen megtenném. Talán látsz magad előtt ilyen embert.

Másik oldalról viszont a tanítványoknak esze ágában sem lett volna megmosni egymás lábát. És ez nem baj! A korabeli társadalomban ez annyira egyértelműen a rabszolga feladata volt, hogy lehetetlen lett volna elképzelni egymás között ennek a megtételét. Nem rosszállóan mondom tehát, nem arról van szó, hogy a tanítványok érezték ám, hogy meg kellene tenni valakinek, de hát senkinek sincs kedve - ez a cselekedet nem volt elvárás, a dolgok nem így működtek, fel sem merült. Mégis Jézus feláll, leveszi a ruháját. Ennek nem akkora súlya van, mint ha ma valaki leveszi a zakóját. Levette a felső ruháját, ez azt jelenti: mezítelenné tette a felsőtestét – csak a rabszolgák voltak mezítelen felsőtesttel a házban! Van ennek egy kínja, kényelmetlensége. A ruha, a felruházottság tartást ad. De Ő leveszi, elkezd mosni a tanítványok lábát. Végez egy olyan cselekedetet, ami teljesen értelmetlen és értelmezhetetlen abban a világban.

Óriási nagyot tévednénk, ha most ebből a jelképes prófétai cselekedetből valamilyen direkt erkölcsi üzenetet próbálnánk kihozni. Mert a történet végül majd valóban kifut oda, hogy Jézus azt mondja: nektek is meg kell mosnotok egymás lábát, de hihetetlen méretű hiba lenne, ha egy hirtelen kapcsolással ehhez a felszólításhoz érkeznénk meg, és egyfajta példaadásként tekintenénk Jézus tetteire. A lényegét veszítenénk el. Messze többről szól ez a történet, mint példaadásról. Merthogy az, hogy Jézus megmossa a tanítványok lábát az utolsó estén, az elfogatása, keresztre feszítése előtt, az nem csak kulturálisan felforgató, hanem a dolgok lényegét tekintve igazából szükségtelen is. A tanítványok feladata nem az lesz, hogy majd egymás lábát mosogassák, hanem az, hogy radikálisan átrendezett emberi kapcsolatokban éljenek. Látni kell: a lábmosás szolgáló cselekedete nem más, mint szimbolikus kifejezése annak, ami a következő órákban valóságosan kibontakozik. Jézus meghal, mégpedig a lázadó rabszolgáknak fenntartott halálnem, a keresztre feszítés elszenvedése által. Az Isten Fia azért teszi ezt, hogy ezáltal szolgáljon az egész teremtett világnak, a tanítványoknak, neked és nekem. Egy percig sem szabad elválasztani a lábmosást, mint szimbolikus cselekedetet a kereszthaláltól, mint amiről mindez beszél! A keresztszenvedése az igazi nagy szolgáló feladat! A kereszt, ahol megfosztják a ruháitól teljesen. Messze nem arról szól tehát a történet, hogy kinek a táskáját vinnék lelkesen, hanem arról, hogyan szerette Jézus mindvégig az övét. A lábmosás ennek a mindvégig tartó szeretetnek a jelképe.

Két mozzanatot hadd emeljek ki az Igéből, amelyben megmutatkozik Istennek ez a hihetetlen, odaáldozó szeretete!

Az egyik a kezdő mondat: „*mivel Jézus jól tudta, hogy eljött az órája, amelyben át kellett mennie ebből a világból az Atyához.*” Ez a kifejezés: „*az ő órája*” János evangéliumában nem mást jelent minden alkalommal, mint Jézus kivégzésének az óráját. Jézus pontosan tudja ezen az estén, hogy az események milyen módon fognak elvezetni oda, hogy Ő szembe megy a sötéttséggel, az árulással, és leteszi az életét a kereszten; s miközben tudja ezt, mégsem önmagára tekint. A tanítványait nézi, nekik szolgál. Felfoghatatlan nekem: Jézus tudja, hogy közeleg a legsötétebb óra, és mégis szabad arra, hogy felálljon, levegye a felső ruháját, pedig az kínos és kellemetlen; szabad arra, hogy rabszolgaként ott térdeljen az övéi előtt! Hogyan lehet ilyen szabad önmagától?

És a kérdésre a válasz a másik mozzanatban rejlik: Jézus „*tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott, és hogy az Istentől jött és az Istenhez megy...*” Tudja, hogy minden hatalom az övé. De a minden hatalom birtoklása nem azt jelenti számára, hogy leállítja az eseményeket, leleplezi Júdást, kiveti a tanítványi körből és megmenti magát. Hanem éppen azt jelent: teljesen szabad arra, hogy letegye az életét. Egy konferencián hallottam egyszer egy mondatot, ami belém égett, újra és újra elém jön, amikor szembe találok magam avval, mennyire nem vagyok szabad rá, hogy letegyem az életem. A mondat így szól: „soha senki nem adott fel semmilyen hatalmat, pozíciót, igazságot könnyen, szabadon - kivéve Jézust.” Csak Jézus képes erre a szeretetre. Leteszi a felsőruháját a lábmosáskor, leteszi az életét a kereszten.

Nem abban lesz tehát rabszolga és megalázott, hogy megmossa a tanítványok lábát, akármilyen döbbenetes is ez, hanem abban, hogy ezen az úton a kínhalál felé tart, és nem fordul vissza. A lábmosás a Jézus kereszten értünk elvégzett halálának a szimbóluma. Annak a kifejezése, hogy Isten úgy szereti ezt a világot, úgy szeret engem és téged, hogy nem marad meg magának, hanem addig száll alá, addig szeret minket, amíg a kereszttel valóságában ott térdel a Mindenható Isten előttünk, és mossa a lábunkat! Mossa a lábát annak is, aki elárulja őt. Addig szeret, ameddig egyszer csak ott van teljesen lemeztelenítve, kifeszítve a kereszten, és még ott is az övéért imádkozik. „*Szerette az övéit a világban, szerette őket mindvégig.*”

Akármit gondoljunk bármilyen vallásban vagy vallástalanságban, legyünk hívők, nem hívők, vagy keresők; akárhol a világ bármely pontján bármely időben szeretetről szó esik: minden szeretet forrása és mércéje csak ez az isteni szeretet lehet. Mert ha ez a történet igaz, akkor nem lehet olyan tapasztalat a világban igaz szeretetről, ami valamilyen módon ne innen forrásozna és ne ide mutatna; aminek valamilyen módon ne ez a jézusi, mindvégig tartó szeretet lenne a mércéje, amelyben Isten aláhajlik, a kereszten minden hatalomtól megfosztva teljes szeretettel ott térdel az övéi előtt, és rabszolgaként szolgálja őket, mossa a lábukat. „*Szerette őket mindvégig.*”

2. A lábmosás, mint a megtisztulás szimbóluma

A lábmosás eseményében eljutunk Jézus és Péter beszélgetéséhez, ami a szereteten túl egy még nagyobb mélységét fedi fel az utolsó vacsorán történeteknek. Amikor Jézus elér Péterhez, ő felkiált: „*az én lábamat nem mosod meg soha!*” És pontosan értjük, hogy miért. Mert ilyen nincs! A teljesen feje tetejére állított társadalmi rend ellen tiltakozik Péter, és ez természetes. Mi is tiltakoznánk. Jézus azt mondja: „*amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.*” Jézus tudja, hogy amit tesz most a tanítványaival, az számukra érthetetlen. Egyetlen módon fogják megérteni: amikor majd látják a kereszthalál és a feltámadás valóságát. De ez még előttük van, és ennek az átélésnek a hiányában értelmezhetetlen, ami itt történik. Nem lehet, hogy a Mester mossa a tanítvány lábát! Egy percig se ítéljük el Pétert, mert ő teljesen adekvát módon válaszol, amikor másodszor is tiltakozik. Nem, soha, márpedig nem! De Jézus Péter második tiltakozása után is ragaszkodik ahhoz, hogy megmossa a lábát. „*Jézus így válaszolt neki: ha nem moslak meg, semmi közöd hozzám.*” Ez a szó, a „semmi közöd” azt jelenti: „nem lesz részed bennem.”

„Péter, ha nem moslak meg, nincs részed bennem!” – mondja Jézus. Hadd hangsúlyozzam újra: teljesen értelmetlen lenne ez az egész beszélgetés, ha csak a lábmosásról szólna. Miről

szól valójában? Miért akarja Jézus minden áron megmosni a tanítványok lábait? Mintha azt mondaná: „parancsolom nektek, hogy engedjétek, hogy alázatos legyek és megmossam a lábaitokat – különben vége köztünk mindennek!” Be akarja bizonyítani, hogy ő milyen szolgálai, alázatos? Dehogy! Arról van szó, amit a lábmosás szimbolizál: a kereszthalálról. Ebben az összefüggésben kell hallanunk: „*ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám!*”

Ha Jézus az Ő halála által nem mosott meg a bűneidből, ha nagyon mélyen nem tudod ezt – semmi közöd Hozzá!

Fel mered tenni ebben a pillanatban Jézusnak ezt a kérdést, bárki vagy is: vajon megmosta-e már az én lábamat úgy igazán az Úr? Van nekem közöm ahhoz a Krisztushoz, aki a keresztre ment, és ezzel nem mást tett, mint hogy mossa a lábaimat, mint szolga, hogy megtisztítson? Mert amikor azzal találkozunk, és ez a keresztyén Evangélium szíve, az Istennel való kapcsolat középpontja, hogy a Mindenható Isten rabszolgaként keresztre van feszítve előttünk; ez nem különbözik attól, mint amikor kulturálisan idegen módon valaki szolgálai alázattal mosni akarja a lábunkat: a bensőnk minden erejével tiltakozik. Odamennék most, hogy meg akarom mosni a lábadat, mit tennél? Tiltakoznál: ne tedd meg, ez kulturálisan idegen! De lásd meg: ezerszer idegenebb avval szembesülni, hogy maga Isten a keresztre megy, mint egy szolga, hogy tisztára mosson téged! Ezerszer nagyobb tiltakozást vált ki belőlünk. A mi világunk az erőt, eredményességet, szépséget, hatalmat értékeli. Ha Isten melléd áll, és azt mondja: „fantasztikus vagy”, akkor örül a szíved. De ha Isten azt mondja: „nézd, itt vagyok alattad a kereszten meggyalázva, hogy megmossam a lábadat” – mit mondasz erre? Két világ értékrendje csap össze: a mi erőre, eredményességre törekvő világunk és Isten alászálló, alázatos, szolgáló szeretetének a világa. A tét ebben az összecsapásban hatalmas: engedem-e, hogy az Isten Fia megmossa az én lábamat? Elfogadom-e, hogy arra a keresztre miattam volt szükség? Nem csak elméletben, úgy könnyű, hanem azzal a nagyon mély bűnbánattal és megtörtséggel, ami akkor fakad fel, amikor rájövünk, hogy mit tett az univerzum Ura a világ megváltásáért, a mi megváltásunkért.

Mert ott lehetsz úgy az ő közösségében, hogy közben belül mégsem fogadtad ezt el. Ezt látjuk Júdásban. Júdás lábát ugyanúgy megmossa Jézus, mint a többi tanítványét. A szimbolikus tett ugyanúgy az övé, de annak a valósága nem az övé! Itt lehetsz úgy az Isten népében, hogy közben nem tudod elviselni, hogy maga az Úr a kereszten szolgáljon téged, mert a szíved minden büszkesége tiltakozik ez ellen. És értem én, miért olyan lehetetlen ezt elfogadni. Miért olyan nehéz nekünk újra és újra arra a pontra jutni, hogy szükségünk van valakire, aki azáltal vált meg, hogy kisebbé lesz és szolgál minket. Ebben a kultúrában minden arra tanít minket, hogyan öltöztessük fel magunkat, képletesen, az eredményeinkkel, az iskoláinkkal, a végzettségeinkkel, a tehetségünk által. Gondolj arra: írod az önéletrajzod, sorolod benne az összes iskoládat, az összes végzettségedet, összes munkahelyed, a referenciáidat, rajzolod szépen az ívet, ahogy haladt az utad előre, sorolod a tapasztalataidat, az egyesületi, tudományos és más szervezeti tagságaidat, a publikációkat, a nyelvtudásaidat. Lehet, hogy egyik-másik már alig-alig megy, de azért odaírod. Minden odaírható kicsavarsz magadból, mert csak így tudod eladni magad a munkaerő-piacon. Értem, hogy így van, és ez valóság, de tekintsd rá, mi történik közben! Nő a lista, és te újra és újra erre nézel. És idővel, mivel újra és újra erre nézel, egyre jobban elhiszed, amit az a lista tükröz. Nagyszerű ember vagyok, hogy ezt mind le tudom írni magamról. Láttatok már ilyen névtáblát, meg elektronikus névjegyet? Le van írva valakinek a neve, és utána az áradat: a címek, laudációk. És az mind valóság, az mind az övé, mind a tied! Nem mondom, hogy hazugságot állítasz magadról - de közben nem

veszed észre, milyen módon azonosultál már ezzel a képpel. Nem érzed, mennyire elvárod, követeled, hogy ha ez vagy, akkor mindenki így tekintsen rád, így tiszteljen. Különösen az értékeljen és becsüljön meg, akinek nem olyan hosszú a listája, mint a tied. Felöltöztetted magadat gyönyörű ruhába, réteget rétegre helyeztél magadra, és elvárod mások dicséretét, nagyrabecsülését, tiszteletét, miközben talán csodaszépen tudsz bizonyoságot tenni az alázatról. De nem veszed észre, mennyi büszkeséggel töltötte el a szívedet az a gazdagság, amit a lista tükröz. Vedd elő egy pillanatra azt a képzeletbeli önéletrajzot! Nem visszas, hogy nem szerepel benne semmi a gyengeségeidről? Nem írod bele, hogy „stresszhelyzetben lebénulok, és tehetetlen vagyok”, „ha a másoknak jobban megy, irigy vagyok és gyűlölöm”, „ha a főnököm nem dicsér meg, napokra depresszióba süllyedek.” Nem írod bele, hogy a kép, amit kifelé mutatsz, csak féligazság. Ne is írd bele! Nehogy nekem valamelyikötök beadjon egy ilyen önéletrajzot állásinterjú előtt! De az a baj, hogy nem is látod már, hogy ez is te vagy. Nincsenek előtted a gyengeségeid, nyomorúságaid, jellemhibáid; és idővel el is hiszed, hogy ezek nincsenek, vagy nem számítanak.

És akkor jön Jézus, hogy megmossa a lábadat. Te pedig tiltakozol: „az én lábamat?” Ahhoz, hogy elfogadd Jézus halálának megváltó és bűntől megtisztító valóságát, a szíved mélyén el kell ismerned, hogy bűnös, nyomorult, és meztelen vagy. Mert ha a szíved mélyén nem ismered így önmagad, akkor neked a szíved mélyén nem lesz szükséged egy olyan Megváltóra, aki azért halt meg, hogy megtisztítson. És ha a szíved mélyén nincs szükséged egy olyan Megváltóra, aki azért halt meg, hogy téged megtisztítson, akkor bármilyen vallásos életet élsz is, nincsen közöd Hozzá! Mert akkor te így vagy úgy, de mégiscsak azt mondod: az én lábamat nem mosod meg soha!

Talán az van most benned: valami nem stimmel! Az Evangélium nem arról szól, hogy Isten felemel? Annyi bajunk van ebben a kultúrában az önértékeléssel, lassan építgetem, ide is eljövök, hogy Isten felemeljen, és akkor azt kell hallanom, hogy a keresztények a bűntudatba akarnak nyomni? Azt mondom neked erre, figyelj jól: Isten felemel, de felemelni csak azt lehet, aki lent van. Ha te már felemelted magadat; vagy ha mások úgy emelnek, fűjnek és puffasztanak téged olcsón folyamatosan, hogy azt erősítik, milyen nagyszerű, milyen jó, milyen fantasztikus vagy, és féltenek téged attól, hogy ráláss a lista nem publikus soraira - akkor téged az Evangélium, Jézus Krisztus nem tud honnan felemelni. Akkor nincs hova alászállni érted. Ha te a magad fenségéből nem zuhantál alá az elveszettség mélységébe, akkor téged az elveszettség mélységéből ez a szolga Krisztus nem tud felemelni az isteni szeretet, dicsőség magasságába, ahol nem önmagad által felfűjt önértékelés születik, hanem Isten szeretetének, befogadásának az átéléséből fakadó igazi gyógyuló, egészséges, alázatos önértékelés.

Jézus kereszthalálában való részesedésünk egyszer s mindenkorra való megmosatásunk. Itt születik egy új élet, Isten előtti új valóság. Itt születik a tanítványi közösség. És ahogy Jézus mondja Péternek: „*aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta*” - így annak, aki részese lett Krisztus megváltásának, nincs szüksége újra és újra a teljes fürdőre, de szüksége van újra és újra arra, hogy a bűneit az Úr elé vigye.

3. A lábmosás, mint az átrendezett emberi kapcsolatok modellje

„Miután megmosta a lábukat és felvette a felsőruháját, ismét asztalhoz telepedett és azt mondta nekik: Értitek, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amit én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom nektek: a szolga nem nagyobb az uránál, és a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte őt.”

Jézus a lábmosáshoz fűzött tanításában oda érkezik, hogy „nektek is meg kell mosnotok egymás lábát!” Ugye értitek, hogy ez mennyivel több, mint egyszerű példamutatás? Nem arról van szó, hogy mivel Jézus ezt tette, ezért tegyünk ezt mi is. Arról van sokkal inkább szó, hogy ha Jézus felénk tett nagy szolgálata által megváltozunk belülről, akkor ez oda vezet majd, hogy másként fogunk viszonyulni egymáshoz is. Meg kell mosnunk egymás lábait – nem az Övét, hanem egymását, bármennyire felforgató és megütközést keltő ez a mi kultúránkban is! Jézus ezzel az emberi kapcsolatok radikális átértékelésére hív. De hadd hangsúlyozzam újra: mindez csak akkor és annyiban történhet meg velünk, amikor és amennyiben abból a mély megtapasztalásból élünk, hogy a Mindenség Ura mossa a mi lábainkat. Ha tudjuk, hogy erre szorulunk minden pillanatban, ha éljük ezt az életközösséget Jézussal, akkor ez formál minket és képessé tesz egymás szolgálatára.

Nézzétek meg, mennyire más ez, mint a társadalom felfogása a hierarchiáról és a hatalomról. Ki szolgál kinek? Bizonyos társadalmak, ill. a mi világunkban is bizonyos emberek, családok, közösségek alapvetően a tekintély és a pozíció alapján működnek. Számukra a státusz határozza meg a szerepeket. A pozícióban alacsonyabb szolgál a nagyobbaknak. A beosztott szolgál a főnöknek, a gyerek a szülőnek, a gyülekezeti tag a lelkésznek. Ez a hagyományos gondolkodás. Mások számára a modern társadalomban az eredmény számít. Mindegy, hogy mi a státuszod, arra nem tekintünk, a lényeg: mit tudsz felmutatni, mit tettél le az asztalra. Ha vannak eredményeid, a modern gondolkodás felemel, ha nincsenek, lenyom. A mi kultúránkban ez a kettő keveredik, de mindannyian hajlamosak vagyunk erre vagy arra az oldalra húzni inkább, család, neveltetés, személyiség stb. alapján. Az egyik oldalon ez a kritika szokott elhangozni: „szörnyű, mennyire nem tisztelik emberek a kort, a státuszt, a főnököt, a lelkészt!” A másik oldal azt szokta hangoztatni: „miért gondolja valaki, hogy azért, mert ő a főnök, tisztelnem kellene, amikor semmi érdeme nincs és semmit nem csinált?” Az utóbbi felfogás hívei általában előremutatóbbnak, modernebbnek és progresszívebbnek tekintik magukat, mint a hagyományos felfogás hívei. De igazából mindkettő ugyanazt teszi, csak az egyik az eredményre, a másik pedig a pozícióra építve emeli fel magát. Jézus pedig azt mondja: akár pozíciód van a tradicionális kontextus szerint, akár eredményed van a haladó kontextus szerint, minden pozíciódat és eredményedet használd arra, hogy szolgálj vele másoknak! Ez a harmadik, a legjobb út.

Néhány gyakorlati útmutatás végezetül. Gondold át: hol hív ez téged egészen konkrét életváltásra? Persze csak az alapján, ha előtte mélyen, bűnbánatban Jézussal jársz, és engeded, hogy mossa a lábadat! Mit tehetnél másképp éppen Jézusért, Jézus miatt pl. a házasságodban? Mennyi házasság gyógyulna, ha krisztusi indulattal a házastársak elkezdenénk szolgálni egymást! Milyen konkrét szolgálai cselekedetet végzel a családotban, a munkahelyeden; amit kényszerből, fogcsikorgatva megteszel ugyan, mert a főnököd vagy az apád rád nyomja, de belül lázadsz ellene? Mi történne, ha ránéznél Jézusra, és elkezdenél

tudatosan szolgálni ugyanabban, amiből most csak kijönni akarsz? Ki az, akit akár a gyülekezetben éppen a viszálykodás és vetélkedés lelkiülete miatt nem bírsz elviselni? Mert nem fogod alárendelni magad, nem fogsz neki, vele szolgálni. Mire hív ez az ige téged, ha őszintén hűséges akarsz lenni hozzá? Nemrég hallottam, hogy van valaki a gyülekezetben, aki rendszeresen visz be gyümölcsöt a munkahelyére. Csodálkoznak rajta, miért teszi ezt? Nem magyarázza túl, csak szolgál vele a többinek, egyszerűen. Ez valamit megjelenít abból, amit Jézus mond: nektek is meg kell mosni egymás lábát. Hogyan tudnál szolgálni, megjeleníteni, képviselni Jézust ezáltal?

Ha tudjátok ezeket, mondja Jézus, boldogok lesztek, ha meg is cselekszitek ezeket!

Ámen

(Lovas András)